

Китоби Дониёл — Рақами Ҳаштоду Чор

Ошкор сохтани чор насли адвентизми Лаодикия: сафаре тавассути мувозигузори китобӣ ва имтиҳони нубувватӣ

Jeff Pippenger

2024-02-17

Ҳақиқат бар шаҳодати ду ё се кас устувор мегардад, ва татбиқи чор зишти боби ҳаштуми Ҳизқиёл ҳамчун чор насли адвентизми Лаодикия чандин шохид дорад. Дар мақолаҳои пешин муайян гардида буд, ки ҳафт калисои бобҳои дуюм ва сеюми Ваҳй на танҳо таърихи Исроили муосирро аз замони ҳаввориён то охири ҷаҳон ифода менамоянд, балки ҳамчунин ин ҳафт калисо таърихи Исроили қадимро аз замони Мусо то замони Масеҳ низ ифода менамоянд.

Калисои Эфсӯс ҳам калисои ибтидоии масеҳиро намояндагӣ мекард, ва ҳамчунин Исроили қадимро аз замони Мусо то айёми Доварон. Калисои Смирно давраи таъкиботро аз замони шогирдон то императори Рум Қустантин намояндагӣ мекард, ва ҳамчунин давраи Доваронро, вақте ки ҳар кас он чиро, ки дар назари худ дуруст буд, ба ҷо меовард. Калисои Перғомос давраи муросоро аз Қустантин то папагӣ дар соли 538 намояндагӣ мекард, аммо ҳамчунин он давраеро, ки Исроили қадим Худоро рад кард ва подшоҳе интиҳоб намуд, ва пайваста бо подшоҳҳои бутпарасте, ки онҳоро ихота карда буданд, муросо мекард. Калисои чоруми Тиётиро, ки бо Изобал муаррифӣ мешавад, давраи ҳукмронии папагӣ аз соли 538 то 1798, ва ҳамчунин асорати ҳафтодсолаи Исроили қадим дар Бобил аст.

Он чор калисо ҳамчунин чор насли Адвентизмро намояндагӣ мекунанд ва шаҳодате фароҳам меоваранд барои татбиқи намудани чор макрӯҳҳои Ҳизқиёл ба он чор насл. Исёни соли 1863 аз ҷониби насли аввали Исроили қадим намояндагӣ мешуд, чунонки дар исёни ғӯсолаи тиллоии Ҳорун нишон дода шудааст. Насли аввал пандеро дар бар мегирад, ки ба калисои Эфсӯс дода шудааст ва муайян месозад, ки қавми Худо муҳаббати аввалини худро тарк карда буданд ва лозим буд тавба намуда, ба муҳаббати аввалини худ бозгарданд. Дар соли 1863 муҳаббати аввал, чунонки бо ҷавоҳироти Вилиям Миллер (ҳақиқӣ бунёдӣ, баҳусус «ҳафт замон») намояндагӣ шудааст, канор гузошта шуд ва ба қавми Худо панд дода шуд, ки бозгарданд.

Аммо каме бар ту дорам, зеро муҳаббати аввали худро тарк кардай. Пас, ба ёд ор, ки аз кучо афтодай, ва тавба намо, ва қорҳои аввалро ба ҷо овар; вағарна ба зудӣ назди ту хоҳам омад ва шамъдони туро аз ҷояш барҳам хоҳам дод, агар тавба накуни. Ваҳй 2:4, 5.

Миллерчиён бо протестантизми муртад, ки Ирмийё онро «маҷлиси масҳарақунандагон» номида буд, мубориза бурданд ва бо сабр интизори фаро расидани рӯйё монданд, зеро ҳангоме ки он фаро мерасид, дурӯғ намегуфт. «Маҷлиси масҳарақунандагон» бо он пайғамбари кӯҳна, ки ба пайғамбари Яҳудо дурӯғ гуфта буд, тасвир шудааст; ҳамоно пайғамбари Яҳудо, ки сарзанишро бар парастии қалбакии Ёробъом эълон карда буд.

Ман аъмоли туро медонам, ва меҳнати туро, ва сабри туро, ва он ки чӣ гуна ту тоқати шариронро надорӣ; ва онҳоро, ки худро расул меҳонанд, вале чунин нестанд, озмудай ва онҳоро дурӯғӯ ёфтаӣ; ва бардоштӣ, ва сабр дорӣ, ва ба хотири номи Ман меҳнат кардаӣ, ва сушт нашудай. Ваҳй 2:2, 3.

Калисои дуҷуми Смирно давраи таъкиботро дар калисои насронии ибтидоӣ намояндагӣ мекард, ки аз шаҳидони ҳақиқӣ ва ҳамчуни аз баъзе касоне иборат буд, ки бо ангезақон камтар аз муқаддас таъкиботро бар худ оварданд. Он ҳамчуни замони Доваронро намояндагӣ мекард, вақте ки ҳар кас дар Исроили қадим ҳар он чиро, ки дар назари ҳудаш дуруст менамуд, ба ҷо меовард. Насли исёнгаре, ки дар соли 1888 оғоз ёфт, давраи таъкиботро бар зидди Рӯҳи Нубувват, паёмрасонони баргузидаи он соат ва Рӯҳи Муқаддас муайян намуд. Он давраеро оғоз кард, ки дар он мардони куҳансоли адвентизми Лодиқия ҳар он чиро, ки дар назари ҳудашон дуруст менамуд, интиҳоб карданд ба ҷо оваранд, чунон ки аз ҷониби мардоне чун Келлогг, Прескотт ва Даниэллс дида мешавад.

Он чанд нафари амин дар он замон бояд дар ҷанги марговари рӯҳонӣ бо гурӯҳе қарор мегирифтанд, ки даъво мекарданд яҳудӣ ҳастанд, аммо набуданд. Бо вучуди мавқеъҳои роҳбарие, ки доштанд, онҳо аз куништҳои Шайтон буданд, чунон ки Хоҳар Вайт шаҳодат дода, баъзеҳоро «фариштагоне, ки аз осмон ронда шуда буданд» роҳнамоӣ мекарданд. Онҳо даъво мекарданд, ки хирадманданд, аммо аблаҳ буданд. Дар он давраи вақт бар хирадмандон ҳеҷ маҳкумияте гузошта нашуда буд, балки ташвиқе буд, ки то ба марг амин бимонанд. Дар соли 1915, охири суханоне, ки Хоҳар Вайт ҳаргиз ба забон овард, ин буд: «Ман медонам, ки ба кӣ имон овардаам», зеро вай то ба марг амин монда буд.

Ман аъмоли туро, ва мусибат, ва факро медонам (аммо ту сарватманд ҳастӣ), ва куфргӯии онҳоро медонам, ки мегӯянд яҳудӣ ҳастанд, вале нестанд, балки канисаи шайтон мебошанд. Аз он ҷи ҳоҳӣ кашид, ҳаргиз натарс: инак, иблис баъзеи шуморо ба зиндон ҳоҳад андохт, то ки озмуда шавед; ва даҳ рӯз мусибат ҳоҳед дошт: то дами марг вафодор бош, ва Ман тоҷи ҳаётро ба ту ҳоҳам дод. Ваҳй 2:9, 10.

Калисои Пергамос созиш миёни ҳақиқат ва иштибоҳ, миёни бутпарастӣ ва масеҳиятро дар замони император Константин, ва ҳамчуни созиши Исроили қадимро, ки дар ҷараёни таърихи подшоҳон рӯй дод, намояндагӣ мекард. Он омезиши ҳақиқат ва иштибоҳро намояндагӣ мекард, ки танҳо метавонад иштибоҳ ба вучуд оварад. Он тавассути конфронси Китоби Муқаддас дар соли 1919 намояндагӣ шуд, ки дар он наشري китобе бо номи «Таълимоти Масеҳ» ба миён оварда шуд, то паёми адвентистие эҷод гардад, ки наздиктар ба Инҷили дурӯғини протестантизми муртад намояндагӣ кунад. Маҳз дар насли сеюми адвентизм буд, ки созишҳои бузурги ҳақиқат рӯй доданд.

Маҳз дар ҳамон насл, аз соли 1919 оғоз ёфта, калисо ба созишкорие оғоз намуд, ки боиси пайдо шудани «Дастури Калисо» гардид. Маҳз дар ҳамон насл, аз соли 1919 оғоз ёфта, калисо ба он созишкорие оғоз намуд, ки аккредитатсияро ҳам дар мактабҳои тандурустӣ ва ҳам дар мактабҳои динӣ талаб мекард. Маҳз дар ҳамон насл гузариш ба сӯи Китоҳон Муқаддаси муосире, ки бар пояи католикӣ буданд, оғоз карда шуд. Маҳз дар ҳамон таърих омодагии роҳбарият барои барқарор кардани муносибатҳо бо низомҳое, ки ошкоро

зиддимасеҳӣ буданд, рух дод.

Ин амал дар айёми кӯдакии худ дар замони Ҷанги шаҳрвандӣ ба вучуд омада буд, ҳангоме ки роҳбарияти Лӯдикия бо ҳукумати Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрико муносибати ҳуқуқӣ барқарор намуд, то барои ҷавонони калисо, ки мебоист ба марғбортарин ҷанг дар таърихи Амрико ба хизмати ҳарбӣ ҷалб карда шаванд, натиҷаи беҳтаре ба даст орад; ва он бори дигар дар оғози Ҷанги Якуми Ҷаҳонӣ тақрор шуд, вақте ки президенти Конфронси Генералӣ, А. G. Daniells, бо ҳукумати Олмон муомила кард ва розигии худро дод, ки Олмон ҷавононро ба хизмати ҳарбӣ даъват ва маҷбур намояд, то дар артиш хизмат кунанд, силоҳ ба даст гиранд ва рӯзи шанберо сарфи назар кунанд. Он иқдоми Daniells боиси ҷудоие гардид, ки шоҳаҳои гуногуни парокандаи ҳаракати Ислоҳоти Адвентистони Рӯзи Ҳафтумро ба вучуд овард, ки то имрӯз вучуд доранд.

Он созиш ба замони Олмони фашистӣ Гитлер идома ёфт, ва пас аз он низ бо халқҳое, ки Иттиҳоди Шӯравиро ташкил медоданд, ва имрӯз ҳам дар низомҳое чун Чин ҳанӯз пойдор нигоҳ дошта мешавад. Созиши насли сеюм дар муносибати он бо давлатдорӣ ба воситаи созиши подшоҳони қадимаи Исроил ва Константин, чунон ки дар калисои Пергамус рамзгӯзорӣ шудааст, пешакӣ намунавор нишон дода шуда буд. Он давра ҳамчунин созиши низоми калисоии онро бо башорати бардурӯғӣ сулҳ ва амният, ки дар «The Doctrine of Christ»-и Прескотт ифода ёфтааст, намояндагӣ мекард.

Ман аъмоли туро медонам, ва он ҷое ки ту сокин ҳастӣ, яъне он ҷо ки тахти Шайтон аст; ва ту номи Маро маҳкам нигоҳ доштаӣ, ва ба имони Ман инкор наовардаӣ, ҳатто дар он рӯзҳое ки Антипас, шаҳиди вафодори Ман, дар миёни шумо кушта шуд, он ҷо ки Шайтон сокин аст. Аммо Ман бар ту чанд чиз дорам: зеро дар он ҷо назди ту ҳастанд касоне ки таълимоти Билъомро нигоҳ медоранд, ки Балокро таълим дод, то пеши банӣ-Исроил санги васваса гузорад, то чизҳои ба бутҳо қурбонишударо бихӯранд ва зино кунанд. Ваҳй 2:13, 14.

Зинокорӣ кори Конфронси Генералӣро ошкор мекунад, ки худро бо миллатҳое чун Олмони фашистӣ ва Иттиҳоди Шӯравӣ зерӣ баҳонаи нигоҳ доштани муносибатҳои зарурии корӣ бо ҳукуматҳои фосид ҳамоҳанг сохтанд, дар ҳоле ки ба мӯъминони вафодор дар он миллатҳо, ки аз ҷониби низомҳои гуногун, ки бо онҳо ҳампаймон шуда буданд, таъкиб кашиданд, эътино накарданд. Хӯроки ба бутҳо қурбонишуда рамзи усулшиносии дурӯғини протестантизми муртад ва католикизм буд, ки он замон дар донишгоҳҳои адвентизми Лаодикия устуворона барқарор гардида буд, ки розӣ шуда буданд ҳам дар дин ва ҳам дар тандурустӣ мутобиқи дастурҳои усулшиносӣ муртад идора карда шаванд.

Исо анҷоми насли сеюмро ҳамон гуна тасвир кард, ки оғози онро тасвир намуда буд, зеро ӯ омадани насли чорумро бо наشري китобе нишон дод, яъне «Questions on Doctrine», ки дар соли 1957 ба нашр расид ва тафовути асосии наҷотро, ки миёни ҳақиқат ва ақидаҳои иштибоҳомези протестантизми муртад ва католикизм вучуд дорад, қомилан рад намуд. Албатта, ин китоб якҷанд таълимоти иштибоҳомез дорад, вале моҳиятан он таълим медиҳад, ки то замоне ки шахс ҳангоми Омадани Дуюм ба таври мӯъҷизавӣ дигаргун карда нашавад, дар Масеҳ бо ғалаба зистан ғайриимкон аст. Ин китоб оғози насле буд, ки дар он

бисту панҷ марди қадимӣ бояд ба офтоб сачда мекарданд. Унсурҳои сиёсӣ ва мазҳабие, ки барои он зарур буданд, то калисои адвентистии Лоудикия парастии рӯзи якшанbero ҳангоми қонуни наздикояндаи якшанбе қабул намояд, фаро расида буданд.

Нафрати чоруми Ҳизкиёл он гоҳ руҳ медиҳад, ки андак шахсони амин дар боби нӯҳ бар пешониҳояшон мӯҳр мегиранд, андаке пеш аз он ки фариштагони ҳалокаткор ба кори худ оғоз намоянд. Рӯё дар ояти якуми боби ҳаштум, дар рӯзи панҷуми моҳи шашум, дар соли шашум оғоз меёбад. Рӯё як рӯз пеш аз иҷрои доварӣ бар онҳое оғоз меёбад, ки ба офтоб сачда мекунанд, ки он аломати ҳокимияти папагӣ аст, ва шумораи номи ӯ «666» мебошад.

Кори муҳргузориин яксаду чихилу чаҳор ҳазор 11 сентябри соли 2001, бо ҳамлае бар ҳайвони заминӣ, ки тавассути воини сеюми Ислои анҷом дода шуд, оғоз ёфт. Он ҳамла халқҳоро ба ғазаб овард ва фаро расидани борони охирро нишон дод. Аммо борони охирро танҳо онҳое мешинохтанд, ки ба асосҳои Адвентизм бозгардонда мешуданд, то бубинанд, ки се воини Ислои ҳақиқати бунёдӣ аст. Дар ҳамон лаҳзаи замон, онҳое ки ба роҳҳои қадим, ки Ирмие онҳоро «оромӣ» меномад (ки ҳамон борони охир аст), бозгардонда шуданд, ё посбононе мешуданд, ки карнаи воини сеюмро менавохтанд, ё аз ҷумлаи онҳое буданд, ки аз шунидани садои карнаи сарпечӣ мекарданд, ва ба ин васила аз рафтаи дар роҳҳои қадим сар мекашиданд.

Он гоҳ онҳо бо гуноҳи исёни падарони худ дар соли 1863 озмуда шуданд. Дар ҳамон айни замон, паёме дар бораи адолати Масеҳ расид, ки он «сафедкунӣ бо имон дар ростӣ» аст. Ин паёми Лаодикияи Љонс ва Вагонер буд, ва он паёми Ҳизкиёл ба устухонҳои хушки мурда буд, ки аз «ҷор бод» омад, ки рамзи Ислои аз воини сеюм мебошанд («аспи хашмигин», ки мекушад худро раҳон кунад). Он андаке аз вафодорон сипас бо гуноҳи исёни падарони худ дар соли 1888 озмуда шуданд, ҳангоме ки фариштаи пурқудрати Ваҳй боби ҳаҷдах нозил шуд, вақте ки биноҳои бузурги шаҳри Нью-Йорк фурӯ афканда шуданд, ва Ваҳй боби ҳаҷдах, оятҳои як то се, ба амал омад.

Сипас онҳо бо шиноҳти паёми борони охир санҷида шуданд. Оё борони охир зуҳури қудрати Худо буд, ҷунон ки дар асрҳои гузашта, ё зуҳуроти қудрати Худо танҳо ба гузашта тааллуқ доштанд? Он камшумори вафодор сипас бо исёни исёни падарони худ дар соли 1919 санҷида шуданд. Чӣ гуна он камшумори вафодор аз миёни он се озмоиш мегузаранд, муайян мекунад, ки оё онҳо мӯҳри Худоро бар пешониҳои худ хоҳанд гирифт, ё худро дар ҳолати сачда овардан ба офтоб ҳамроҳ бо бисту панҷ пирони адвентизми Лоудикия хоҳанд ёфт.

Ҳамаи исёнҳои ҷор насли адвентизми Лоудикияи муодили худро дар 11 сентябри соли 2001 меёбанд. Он таърих, ки Ишаё онро «рӯзи боди шарқӣ» муайян кардааст, оғози замони муҳргузориин яксаду ҷилу ҷор ҳазорро нишон медиҳад, ва замони муҳргузориин як давраи вақт аст. Поёни ин давра бо оғози он тасвир ёфтааст, зеро Исо ҳамеша анҷоми ҷизеро бо оғози он тасвир мекунад. Дар ҳаракатҳои ниҳони ҷараёни муҳргузориин озмоишҳое, ки дар оғози ин давра муаррифи шуда буданд, бори дигар тақрор мегарданд.

Дар 11 сентябри соли 2001, имтиҳонхое, ки исёнгарони Адвентизми Лоудикиявӣ, чунон ки бо чор макрӯҳҳои Ҳизқиёл ва бо чор калисои аввали Ваҳй, бобҳои ду ва се, намояндагӣ шудаанд, дар онҳо ноком гардиданд, фаро расиданд ва оғози раванди имтиҳонро нишон доданд, ки барои онхое ки худро Адвентистони рӯзи ҳафтум эътироф мекунанд, ё ба нишони ҳайвон, ё ба мӯҳри Худо мебарад.

Роҳбарияти адвентизми Лоудикиён бо ресмонҳои фиребҳои худ дар дом афтодааст, ва барои онҳо амалан номумкин аст, ки «шиносанд» такрори зуҳури қудрати Худоро, чунонки он бо ҳаракатҳои пешини ислохотӣ, аз ҷумла ҳаракати ислохоте, ки адвентизмро ба вучуд овард, муаррифӣ гардидааст. Пирони қадим таълимотеро, ки бо ҷавоҳироти Миллер намояндагӣ мешаванд, пароканда сохтанд ва онҳоро бо тангаҳо ва ҷавоҳироти қалбакӣ пӯшониданд. Сандуқчаи Китоби Муқаддаси King James ба замонҳои забони кӯҳнашуда вогузор шудааст ва бо Китобҳои Муқаддаси ба забони муосир навишташуда иваз гардидааст, ки бо истилоҳоти марди гуноҳ ифода ёфтаанд.

Агар касе аз он мардони қадим омода мебуд, ки эҳтимоли онро баррасӣ намояд, ки паёми борони охир паёми сулҳ ва амният нест, барои ӯ амалан ғайриимкон мебуд, ки дарк кунад, ки зуҳуроти қудрати Худо дар таърихҳои муқаддаси гузашта ҳамон чизест, ки маҳз мӯҳргузории яксаду чилу чор ҳазорро муайян месозад. Барои онҳо боз ҳам душвортар аст, ки дарк намоянд, ки таърихҳои муқаддасе, ки бевоситатарин тавр мӯҳргузории яксаду чилу чор ҳазорро муайян мекунанд, ҳамон таърихҳои муқаддасанд, ки Малокӣ боби сеюмро ба иҷро мерасонанд, зеро Малокӣ боби сеюм муқаррар мекунад, ки ҳамеша қ|ص|иде ҳаст, ки роҳи омадани ногаҳонии Фиристодаи Аҳдро тайёр месозад. Он қосид дар сурати пайғамбар Илёс намояндагӣ шуда буд, ки далерона эълон мекард, ки дар таърихи ӯ бороне нахоҳад буд, магар он ки ба воситаи хизмати ӯ биёяд.

Ҳафтод пирони Ҳизқиёл онро хандаовар мешумориданд, ки бипазиранд иддаои онҳо дар бораи он ки маъбади Худованд мебошанд, беасос будааст ва дар асл иддаои қавмееро ифода мекардааст, ки аз онҳо гузашта мешуд, ҳамон гуна ки тоқзор ба касоне дода шуд, ки меваҳои сазовори тоқзорро меоваранд. Паёми Войи сеюм, қосиде ки роҳро омода месозад, суруди тоқзор — ҳамаи ин бар зидди суннатҳо ва расму ойинҳои шаҳодат медиҳанд, ки онҳо эътимоди худро бар онҳо ниҳода буданд, ва монеае қариб бартарафнопазир барои шинохтани борони охирино ифода мекунад.

Хулосаи муҳр задани яксаду чилу чор ҳазор ҳамон озмоишхоро барои онхое ошкор месозад, ки даъвои «шинохтан»-и нақши Исломо дар Войи сеюм доштаанд. «Афзоиши дониш», ки ҳаракати Миллериёно оғоз намуд, дар поёни «ҳафт замон» дар соли 1798 оғоз ёфт. «Афзоиши дониш», ки ҳаракати яксаду чилу чор ҳазорро оғоз намуд, дар поёни як «ҳафт замон»-и рамзӣ (яксаду бисту шаш сол) дар соли 1989 оғоз ёфт. Дар тӯли он яксаду бисту шаш соли осиятҳои рӯ ба афзоиш, адвентизми Лоудикия ба насли ҷаҳорум ва ниҳонии худ расидааст.

Ин насли сеюм ва чорум аст, ки як миллат ё қавм ҷоми замони озмоиши худро пур месозад, ва акнун он вақт фаро расидааст. «Афзоиши дониш»-и китоби Дониёл, ки бо дарёи

Ҳиддуқил муаррифӣ шудааст, ҳамон донише низ ҳаст, ки он вақт афзоиш меёбад, ҳангоме ки Ваҳйи Исои Масеҳ андаке пеш аз баста шудани мӯҳлати озмоиш кушода мешавад.

Мо се боби охирини се боби китоби Дониёро дар мақолаи оянда баррасӣ хоҳем кард.

«Рӯзҳо бо шитоб наздик мешаванд, ки дар он замон саргардони бузург ва ошуфтагӣ хоҳад буд. Шайтон, дар либоси фариштагон пӯшида, агар мумкин бошад, ҳатто баргузидагонро фиреб хоҳад дод. Худоёни бисёр ва худовандони бисёр хоҳанд буд. Ҳар боди таълим хоҳад вазид. Онҳое ки ба “илме, ки бардурӯғ чунин номида шудааст”, сачдаи олӣ ба ҷо овардаанд, он вақт пешво нахоҳанд буд. Онҳое ки ба ақл, нубуғ ё истеъдод таваккал кардаанд, он вақт дар сари сафу сафиён нахоҳанд истод. Онҳо ҳамқадами нур нагардиданд. Онҳое ки худро бевафо собит кардаанд, он вақт рама ба онҳо супурда нахоҳад шуд. Дар кори охирини ҷиддӣ андаке аз мардони бузург иштирок хоҳанд кард. Онҳо худкифо, аз Худо мустақиланд, ва Ё наметавонад онҳоро ба кор гирад. Худованд хизматгори вафодор дорад, ки дар замони такон ва озмоиш ошкор хоҳанд шуд. Ҳоло касони гаронбаҳое ҳастанд, ки пинҳонанд ва зону пеши Баал ҳам накардаанд. Онҳо он нуреро, ки бо дурахши мутамарказ бар шумо медурахшид, надоштаанд. Аммо мумкин аст, ки зери зоҳири дағал ва қолибнамо, равшаниро поки ҳислати ҳақиқии масеҳӣ ошкор гардад. Дар рӯзона мо ба осмон менигарем, вале ситораҳоро намебинем. Онҳо он ҷо ҳастанд, дар афлок устувор, аммо чашм наметавонад онҳоро фарқ кунад. Дар шаб мо дурахши ҳақиқии онҳоро мебинем». Шаҳодатҳо, ҷилди 5, 80, 81.